

— vai iepriekš minētās atcelšanas rezultātā un ja tiesvedības stadija to ļauj, nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējai tiesai sprieduma taisīšanai.

Pamati un galvenie argumenti

Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, neatzīstot *Eurlex* Eiropas Savienības struktūras statusu LESD 263. panta izpratnē un pielīdzinot *Eurlex* delegācijām. Turklāt Vispārējai tiesai bija jāatzīst, ka būtībā pastāv atvairinājama maldība.

No minētajām kļūdām tiesību piemērošanā izrietot tiesību aizsardzības tiesā efektivitātes principa pārkāpums, kurš tiek saprasts kā pilnīga tiesību uz aizstāvību izmantošana saistībā ar vispārīgāko vienlīdzības principu.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 7. augustā iesniedza Conseil d'État (Francija) — Société Fonderie 2A/Ministre de l'Économie et des Finances

(Lieta C-446/13)

(2013/C 304/12)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Conseil d'État

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Société Fonderie 2A

Atbildētājs: Ministre de l'Économie et des Finances

Prejudiciālie jautājumi

Vai Sestās direktīvas [77/388/EEK]⁽¹⁾ noteikumi, kas ļauj noteikt piegādes vietu Kopienas iekšienē, ir jāinterpretē tādējādi, ka ir jāuzskata, ka preces piegāde, ko pēc preces pārstrādes, kas veikta pircēja valstī reģistrētas citas sabiedrības ēkā, pārdevēja vārdā veic sabiedrība pircējam citā Eiropas Savienības valstī, ir piegāde starp pārdevēja valsti un gala saņēmēja valsti vai piegāde gala saņēmēja valsts iekšienē no pārstrādes ēkas?

⁽¹⁾ Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva 77/388/EEK, par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 147, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2013. gada 4. jūnija spriedumu lietā T-431/10 Nencini/Eiropas Parlaments 2013. gada 6. augustā iesniedza Riccardo Nencini

(Lieta C-447/13 P)

(2013/C 304/13)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Riccardo Nencini (pārstāvis — M. Chiti, advokāts)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Parlaments

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

— ja nepieciešams, vispirms konstatējot, ka Komisijas 2002. gada 23. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 2342/2002⁽¹⁾ 85.b pants un Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002⁽²⁾ 73.a pants ir prettiesiski/nav spēkā, atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2013. gada 4. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-431/10 un T-560/10 *Nencini/Eiropas Parlaments*, un, grozot šo spriedumu, nospriest, ka Eiropas Savienības Vispārējā tiesā norādītie prasības pamati ir jāapmierina un ka pirmajā instancē apstrīdētie tiesību akti ir prettiesiski;

— pakārtoti, apstrīdētajā gadījumā, ja R. Nencini piespriedā strīdīgo summu atmaksāšana tiktu apstiprināta, taisnīgi noteikt šīs summas no jauna — vispirms atceļot un grozot pārsūdzēto spriedumu — vai nosūtīt lietu Parlamenta ģenerālsekretariātam, lai tas no jauna taisnīgi noteiktu apstrīdēto summu;

— atcelt spriedumu daļā par tiesāšanās izdevumiem un līdz ar to grozīt šo spriedumu, piespriežot Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus lietā T-431/10, kā arī lietā T-560/10, vai katrā ziņā piespried tam izmaksāt šo tiesāšanās izdevumu kompensāciju;

— katrā ziņā piespried Eiropas Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka ir pārkāptas tiesību normas par noilgumu un tiesiskās noteiktības, efektivitātes un saprātīguma principu. Vispārējā tiesa esot noraidījusi prasītāja prasības, uzskatot, ka noilguma termiņus sāk skaitīt no lēmuma par [samaksāto summu] atgūšanu un kredītešanu paziņošanas, proti, vienpadsmit gadus pēc tam, kad R. Nencini ir beidzis darbu Parlamentā.